

**Πεντηκοστάριον
Χαρμόσουνον**
Τὸ Ταξίδι Συνεχίζεται
μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως
πρὸς τὴν Δόξα τῶν Ἑσχάτων

■ Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων

Ὁ μυστικὸς γάμος*

Τὸ μυστήριον τῆς ἔνωσής μας μετὰ τὸν Χριστὸ

Στὸν Ὁρθρο σήμερα τὸ πρωτὶ ἀκούσαμε τὸ Κοντάκιο τῆς Κυριακῆς αὐτῆς, τὸ ὁποῖο ἔλεγε: «*Τὸ Χαῖρε ταῖς Μυροφόροις φθελγόμενος, τὸν θρῆνον τῆς προμήτορος Εὐας κατέπαισας, τῆ Ἀναστάσει Σου, Χριστέ, ὁ Θεός*».

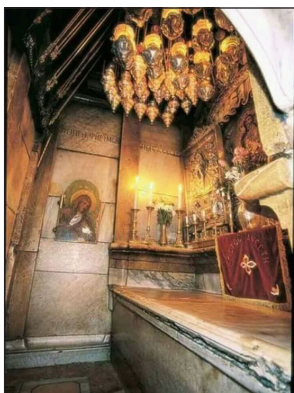
Πῶς νὰ μὴν παρομοιάσουμε, πράγματι, τὸν κῆπο ὅπου βρισκόταν ὁ Τάφος τοῦ Κυρίου μετὰ τὸν ἄλλο ἐκεῖνο κῆπο, ποὺ μελετοῦμε στὴν ἀρχὴ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τὸν κῆπο τῆς Ἑδέμ, ὅπου οἱ Προπάτορές μας, Ἀδὰμ καὶ Εὐα, εἶχαν τοποθετηθεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ὅπου διέπραξαν τὴν παρακοή τους;

Ἄλλά, ὁ κῆπος ὅπου βρίσκεται ὁ Τάφος τοῦ Κυρίου ἀνακτᾶ, ἀνακεφαλαιώνει –μετὰ τὴν ἔννοια ποὺ ἔδινε στὴν λέξη αὐτὴ ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος– τὸ μυστήριον τοῦ κήπου τῆς Ἑδέμ. Ἀπλᾶδὴ περιέχει τὰ στοιχεῖα του καὶ τὴν συμβολικὴ του σημασία, ἀλλὰ κατ' ἀντίστροφο τρόπο.

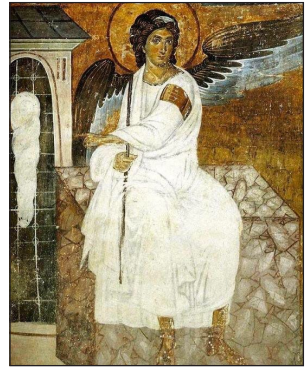
Ὁ κῆπος τῆς Ἑδέμ εἶναι ὁ τόπος, ὅπου ὁ θάνατος εἰσέρχεται στὸν κόσμον. Ὁ κῆπος ὅπου βρίσκεται ὁ Τάφος τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὁ τόπος ὅπου εἰσβάλλουν στὸν κόσμον ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάστασις.

Στὴν θέσιν τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὐας βλέπουμε τὸν Νικόδημον καὶ τὸν ἀπὸ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ· κυρίως δὲ τὶς ἅγιες Μυροφόρες γυναῖκες, νὰ κομίζουν ἀρώματα καὶ μύρα στὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ.

Στὴν θέσιν τοῦ Χερουβεὶμ, ποὺ μετὰ τὴν πύρινη ρομφαία του κλείνει τὴν εἴσοδο

τοῦ Παραδείσου στὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐά, βλέπουμε τοὺς Ἀγγέλους τῆς Ἀναστάσεως νὰ ἀναγγέλουν, ὅτι ὁ Οὐρανὸς εἶναι καὶ πάλι ἀνοικτός, ὅτι ὁ πραγματικὸς Παράδεισος εἶναι καὶ πάλι προσβάσιμος στοὺς ἀνθρώπους, χάρις στὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Τάφος τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι πλέον τόπος θανάτου, ἀλλὰ ὁ τόπος τῆς Ἀναστάσεως. **Ἐ**κπληρώνει τὶς προτυπώσεις τῶν θυσιαστηρίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅπου ἔβλεπαν τὸ πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ νὰ κατεβαίνει γιὰ νὰ ἀναλώσει τὰ θύματα.

Τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τὸ ἐναπέθεσε ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀρμαθαίας, λουσμένο στὰ μύρα, ζωοποιεῖται ἀπὸ τὸ οὐράνιο πῦρ, τὴν δύναμη δηλαδὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ τὸ ἀνιστᾷ.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἁγία Τράπεζα στὶς ἐκκλησίες μας ἔχει δύο ἀξεχώριστα χαρακτηριστικά: ἀποτελεῖ ὑπόμνηση τοῦ Τάφου τοῦ Χριστοῦ καὶ συμβολικὴ ὑπενθύμιση τῆς Ἀναστάσεως.

Ταυτόχρονα, ὅταν ὁ ἱερουργὸς θὰ προφέρει τὴν Ἐπίκληση καὶ ὅλη τὴν Ἀναφορά τῆς θείας Λειτουργίας, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ πάλι θὰ κατεβεῖ στὰ Τίμα Δῶρα γιὰ νὰ τὰ μεταβάλει σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Ἀναστάντος Χριστοῦ.

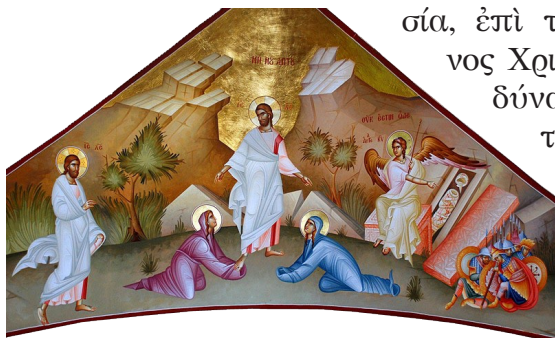
* * *

Ἀλλὰ γιατί προσέρχονται οἱ Μυροφόρες στὸν Τάφο; **Τί** ἀντιπροσωπεύουν; **Ὅ**πως σᾶς ἔλεγα μόλις προηγουμένως, αὐτὲς εἶναι τὸ ἀντίθετο τῆς Εὐᾶς, κυρίως ὅμως ἀποτελοῦν τὰ σπμεία καὶ τὴν προσωποποίηση τῆς Νύμφης-Ἐκκλησίας, ὅπως ὄφειλε νὰ εἶναι ἡ Εὐά στὸ πλάϊ τοῦ Ἀδάμ.

Ἀκριβῶς ὅπως στὸ βιβλίο τῆς Γενέσεως. **Ὅ**που, ὅταν ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο, «ἄνδρα καὶ γυναῖκα», θέλησε νὰ δώσει ἕναν τύπο καὶ μία προαναγγελία αὐτοῦ ποὺ θὰ ἦταν ἡ ἔνωση τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ πρῶτο μέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅταν δημιούργησε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, δὲν ἦταν ἡ γήϊνη καὶ ἀνθρώπινη ἀπλῶς πραγματικότητα τῆς γαμικῆς ἔνωσης μεταξὺ ἄνδρα καὶ γυναίκας. **Αὐτὴ** δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἀντανάκλαση τοῦ αἰώνιου σχεδίου τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ Γάμο μεταξὺ Χριστοῦ καὶ Ἐκκλησίας, μεταξὺ Χριστοῦ καὶ τῆς σωσμένης, ἐξαγορασμένης, θεωμένης ἀνθρωπότητας, ὅπως λένε οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ Μυροφόρες ἐδῶ ἀντιπροσωπεύουν αὐτὴν τὴν Ἐκκλη-

σία, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Ἀναστημένος Χριστὸς θὰ ἐκχύσει ὅλη τὴν δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπὸ τὸ Ὅποιο εἶναι πλήρες τὸ δοξασμένο Σῶμά Του.

Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μυστήριον τῶν Μυροφόρων ὀφείλουμε νὰ ἐπι-

κεντρωθοῦμε στὸ Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ἐκκλησίας-Νύμφης τοῦ Χριστοῦ. **Ναί**, ὁ ἀνθρώπινος γάμος, ἡ ἔνωση ἀνδρα καὶ γυναίκα ἐπὶ γῆς, δὲν εἶναι παρὰ ἀμυδρὴ ἀντανάκλαση τῆς ἐνώσεως αὐτῆς, τὴν ὁποία ἐπεθύμησε ὁ Θεὸς πρὸ πάντων τῶν αἰῶνων, μεταξὺ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Μονογενοῦς Του Υἱοῦ καὶ τῆς ἀνθρωπότητας.

Πρόκειται γιὰ ἔνωση ποὺ δὲν εἶναι σαρκική, ὅπου ὅμως ἡ σάρκα, πνευματοποιημένη, μεταμορφωμένη ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, γίνεται ὄργανο, μέσον ὀλοκληρωτικῆς κοινωνίας. **Κ**οινωνίας ποὺ κάνει κάθε μέλος τῆς Ἐκκλησίας νὰ ταυτίζεται πράγματι μὲ τὴν Νύμφη αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ, νὰ γίνεται τὸ ἴδιο Νύμφη, μὲ τὴν ἰσχυρότερη ἔννοια τοῦ ὄρου, δηλαδὴ νὰ μεταμορφώνεται ἐν Αὐτῷ, νὰ ζῆ τὴν ζωὴ Του, νὰ διαποτίζεται ἀπὸ τὶς θεῖες Του ἐνέργειες.

* * *

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἑορτὴ αὐτὴ τῶν Μυροφόρων πρέπει νὰ μᾶς κάνει νὰ σκεφθοῦμε, νὰ κατανοήσουμε καλύτερα καὶ νὰ εἰσεέλθουμε πληρέστερα στὸ μυστήριον αὐτὸ τῆς ἐνώσεώς μας μὲ τὸν Χριστό.

Ἐξ αἰτίας τῆς ἐνώσεως αὐτῆς, δὲν εἴμαστε πιὰ ἐμεῖς ποὺ ζοῦμε, ἀλλὰ ζῆ μέσα μας ὁ Χριστός. **Ζῆ** μέσα μας μὲ μιὰ παρουσία προσωπική, ἄρρητη, ποὺ κάνει ὥστε ὅλα στὴν ζωὴ μας νὰ πηγαινῶν ἀπὸ τὴν ἐνέργεια, τὴν ζωοποιὸ δύναμη ποὺ ἀναβλύζει ἀπὸ τὸ ἀναστημένο Σῶμά Του.

Ὅλα στὴν ζωὴ μας πρέπει νὰ γίνουν ἔκφραση τῆς βαθιᾶς αὐτῆς ἐνώσεως, τῆς ἀγαπητικῆς ἐνώσεως μὲ τὸν Χριστό. **Ἡ** προσωπικὴ αὐτὴ ἀγάπη, ποὺ μᾶς δένει στενὰ μαζί Του, δὲν εἶναι «ἐξωτερικὴ», σύνδεσμος δύο προσώπων ποὺ παρ' ὅλα αὐτὰ παραμένουν ἔξω ὁ ἓνας ἀπ' τὸν ἄλλο. **Εἶναι** μιὰ οικειότητα πολὺ διαφορετικὴ, πολὺ βαθύτερη. **Εἶναι** μιὰ ἀγάπη ποὺ πρέπει νὰ μεταφράζεται σὲ ὅλες μας τὶς δραστηριότητες, σὲ ὅλες

μας τις σκέψεις, τις πράξεις, τις προθέσεις, ως ένωση βαθιά με τὸν Χριστό, ένωση ποὺ κάνει τὸ καθετὶ νὰ μὴν ἐκπορεύεται πιὰ ἀπὸ τὸ δικό μας ἐγώ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Χριστό, ἀπὸ τὴν ἔμπνευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ποὺ διεισδύει μέσα μας με τὸ φῶς καὶ τὴν δύναμη Του.

Ἡ ἔμπνευση αὐτὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ Ὅποιο ἀπλώνεται στὶς καρδιές μας, δὲν ἐμποδίζει, εἶναι ἀλήθεια, κατὰ τὴν ἐπίγεια ζωὴ μας, νὰ δεχόμαστε καὶ νὰ ἐκδηλώνουμε καὶ ἄλλες ἔμπνεύσεις καὶ ἄλλες τάσεις· **μὲ** τὴν ἐλευθερία μας ὅμως καὶ τὴν συγκατάθεσή μας στὴν ἔμπνευση τῆς θείας Χάριτος, πρέπει νὰ καταφέρνουμε νὰ συμπνίγουμε τὶς κακὲς ἔμπνεύσεις καὶ ροπὲς τοῦ ἐγώ μας καὶ νὰ ζοῦμε κατὰ τὸ Εὐαγγέλιο, κατὰ τὸν θεῖο λόγο, σὲ βαθιὰ κοινωνία με τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Αὐτὸ σημαίνει Νύμφη. **Ἔτσι** ἦταν οἱ ἅγιες Μυροφόρες. **Τὰ** μύρα ποὺ ἔφεραν στὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ εἶναι σημεῖα τοῦ μύρου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς θείας ζωῆς ποὺ πρέπει νὰ μᾶς διαποτίζει.

Ὅφείλουμε καὶ ἐμεῖς νὰ φέρουμε, ὄχι πλέον στὸν Τάφο, ἀλλὰ στὸ ζωντανὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ὁποίου ἀποτελοῦμε μέλη, τὸ θεῖο αὐτὸ μύρο τῶν ἀρετῶν, ποὺ θὰ μυρώνει τὴν ζωὴ μας με αὐτὸ ποὺ οἱ Πατέρες ὀνομάζουν «μῦρον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Αὐτὸ φανερῶνει καὶ τὸ Μυστήριον τοῦ Χρίσματος, με τὸ ἅγιο Μύρο νὰ ἀποτελεῖ σημεῖο καὶ μέσον τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. **Ἔτσι** θὰ συνειδοτοποιήσουμε τὸν *μυστικὸ αὐτὸ γάμο*, τὴν βαθιὰ καὶ ἄρρητη ἐνωσή μας με τὸν Χριστό.

* * *

Αὐτὴ εἶναι ἡ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, αὐτὸ θέλησε ὁ Θεὸς γιὰ μᾶς πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. **Νὰ** ζῆ ὁ Χριστὸς μέσα μας, **Αὐτὸς** νὰ ἀγαπᾷ τὸν κόσμον δι' ἡμῶν, καὶ δι' ἡμῶν νὰ δοξάζει τὸν Πατέρα Του· **ἀλλὰ** καὶ νὰ μποῦμε πραγματικὰ στὴν ἐκ βαθέων κίνηση τῆς ψυχῆς τοῦ Χριστοῦ ποὺ εἶναι παρὼν στὴν ζωὴ μας καὶ μπορεῖ, ἂν τὸ θέλουμε πραγματικά, νὰ τὴν ἔμπνευσει.

Τὸ μόνο ποὺ μᾶς ζητεῖται εἶναι νὰ δώσουμε τὴν συγκατάθεσή μας στὴν κίνηση αὐτὴ ποὺ ἐνεργεῖ μέσα μας ὁ Χριστὸς, νὰ προσπαθοῦμε νὰ ζοῦμε σύμφωνα με τὶς Ἐντολὲς τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὅποιο εἶναι πράγματι ὁ κανόνας τοῦ Χριστιανοῦ.

Ὁ νέος νόμος ποὺ δόθηκε στοὺς Χριστιανούς, δὲν εἶναι νόμος γραμμένος ἀπλῶς σὲ λίθινες πλάκες ἢ με μελάνι πάνω στὸ χαρτί. **Ὅπως** ἀνήγγελλαν καὶ οἱ Προφῆτες, εἶναι γραμμένος

ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα πάνω σὲ σάρκινες πλάκες, δηλαδὴ στὴν καρδιά μας.

Ὁλόκληρη ἡ ζωὴ μας πρέπει νὰ ἐκπορεύεται ἀπὸ τὴν διπλῆ αὐτὴ πηγὴ: τὴν μελέτη τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ ἀποτελεῖ τὴν βασικὴ τροφοδοσίαν τῆς χριστιανικῆς μας ζωῆς, καὶ τὶς ἐσωτερικὲς κινήσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

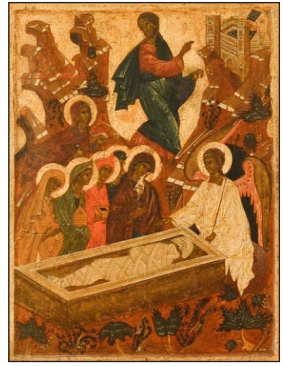
Συνδεδεμένη μὲ τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας ἡ μελέτη τοῦ Εὐαγγελίου, πρέπει νὰ διεγείρει μέσα μας θεῖες τάσεις, νὰ μᾶς κάνει νὰ συνειδητοποιοῦμε τὴν παρουσία αὐτῆ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία φανερώνεται μὲ ὅλες τὶς ἀγαθές μας ἐμπνεύσεις καὶ μὲ τὴν ἐσωτερικὴ δύναμιν ποὺ μᾶς δίνει, γιὰ νὰ ζοῦμε τὴν ἴδια τὴν ζωὴ τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ. Διότι ἡ ζωὴ αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ τὴν δοξασμένη ἀνθρώπινη φύσιν τοῦ Χριστοῦ.

Ἄν τὴν ζοῦμε πιστά, τότε εἴμαστε ζωτικὰ ἐνωμένοι μὲ τὴν ἀγία καὶ δοξασμένη θεανθρώπινη ὑπόστασιν τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸ ἴδιο τὸ ἔνδοξο Σῶμά Του, ἀπ' ὅπου ἐκχύνεται σ' ἐμᾶς ἡ δωρεὰ τοῦ Πνεύματος, τὸ δῶρο τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτοῦ φωτός, αὐτῆς τῆς δυνάμεως, τῆς χαρούμενης ὁρμῆς, ποὺ πρέπει νὰ διαπνέουν ὅλην μας τὴν ζωὴν.

Ἔτσι, ὅ,τι κι ἂν κάνουμε, θὰ μπορούμε νὰ εἴμαστε ἀληθινὰ ἐνωμένοι μὲ τὸν Χριστό, νὰ ζῆ Ἀὐτὸς καὶ νὰ ἐνεργεῖ μέσα μας. Θὰ μπορούμε νὰ λέμε μαζί μὲ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο: «ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. β' 20).

* * *

Οἱ Μυροφόρες, λοιπόν, φανερώνουν αὐτὸ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου μας καὶ τῆς ψυχικῆς καὶ σωματικῆς κοινωνίας μας μὲ τὸν Χριστὸ καί, θὰ τὸ ξαναπῶ, ἀντιπροσωπεύουν τὴν Νύμφη-Ἐκκλησίαν δίπλα στὸν Ἀναστημένο Χριστό. Πρῶτη πρῶτη ἀνάμεσά τους ἡ Μαρία Μαγδαληνὴ, ποὺ τόσο τὴν ἀγαποῦμε, καὶ δίπλα τῆς ἡ ἴδια ἡ Θεοτόκος, ἡ Ὅποια, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἦταν ἡ πρῶτη ποὺ εἶδε τὸν Ἀναστάντα, ἡ πρῶτη ποὺ βρέθηκε δίπλα στὸν Τάφο Του. Ἀλλὰ οἱ Εὐαγγελιστὲς ἔχουν καλύψει τὸ γεγονός αὐτὸ μὲ ἓνα πέπλο μυστηρίου καὶ σεβαστικῆς σιγῆς, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα ποὺ ἀφοροῦν τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν ἐπίγειαν ζωὴν Της. Πιθανὸν νὰ ἦταν Ἐκεῖνη ἡ πρωταρχικὴ πηγὴ τῶν πληροφοριῶν τους, γι' αὐτὸ καὶ ἡ τόση διακριτικότητα. Ὡστόσο, προπαντὸς ἡ Θεοτόκος ἀποτε-

Μεταμόρφωση και μεταφορά εἰς τὸ μαρτύριον (αἰὼλ. 587 μ. π. 1783)

λεῖ εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας καί, θὰ λέγαμε, τὴν Ἐνσάρκωσή της.

Νὰ παρακαλέσουμε τὶς ἅγιες Μυροφόρες νὰ συνειδητοποιοῦμε ὅλο καὶ πιὸ ζωντανὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς χριστιανικῆς μας ζωῆς, τῆς ιδιότητάς μας ὡς μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ καθ' ἑνὸς μας ὡς *Νύμφης Χριστοῦ*. **Ἔ**τσι θὰ μπορέσουμε, ἐν Χριστῷ, ἐν κοινωνίᾳ

μὲ ὅλες τὶς κινήσεις τῆς Υἱικῆς Του ψυχῆς, νὰ δοξάζουμε τὸν Πατέρα, δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. **Ἀ**μήν!

(*) π. Πλακίδα Deseille, «Πάσχα τὸ αἰώνιο πέρασμα», σελ. 51-59, ἐκδόσεις «Ἑαρ», Μάιος 2021. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.